

NEBOJTE SE!

„Kolik to bouří nad vlastní se sneslo...“ zpíváme ve známé písni ke svatým Cyrilovi a Metodějovi.

Přemýšlím nad těmito slovy i v souvislosti se strachy a obavami, které nás naplňují. V poslední době se týkají především vlny utečenců, kteří směřují do Evropy. Většinou sice do země na západ od nás, ale zřetelně vnímáme, že se nás to vše týká také. Mnohé to naplňuje strachem a neklidem. Jaká bude naše budoucnost? Jaká bude budoucnost našich dětí?

Nechci zde nyní přemýšlet nad tím, jak správně řešit problém s imigrací, kolik a jakých uprchlíků přijímat či nepřijímat. Upřímně řečeno – na to všechno máme jen malý vliv. Daleko větší vliv máme na něco jiného: na stav svého srdce.

Vracím se k úvodním slovům tohoto zamyšlení. Kolik

bouří se sneslo na naši zem i na celou Evropu od doby života svatých Cyrila, Metoděje... a jen o málo méně od doby svatého Václava. Které období bylo klidné, naplněné hojností a pokojem? Asi jen málokteré. Přesto ale „Velehrad víry bez pohromy stojí“.

U kořenů naší víry stojí kromě našich věrozvěstů právě svatý Václav se svojí babičkou Ludmilou. On i všichni jeho duchovní následovníci – a byly jich za ta staletí v našem národě už miliony – se v těžkých i pokojných dobách dokázali opřít o tak častá slova z Písma, ve kterých se mluví o Hospodinu jako o pevné skále, která je naší jistotou. Dokázali se spolehnout na stále se opakující Ježíšovo „nebojte se!“.

I my jsme zváni, abychom upokojili svá srdce v Kristově blízkosti. Máme dělat vše, co je v našich silách, pro řešení tíživých problémů kolem nás.

Především se ale máme s důvěrou spolehnout na Pána, tak jako se na něj celým srdcem spoléhal náš patron.

Svatý Václave, nedej zahynouti nám, ni budoucím!

o. Petr

SVATÉMU VÁCLAVU

Marie Holková

Příliš brzy ses narodil
o víc než tisíc let
Ten bílý skvoštný květen
ta touha nechat živé žít
nemohl za tvé doby kvést
Svět uznával jen silné pěsti
tobě však stačil víry štít

Kníže pokoje
tys věděl tehdy už
že pluh je víc než náš nůž
že život krásný je jen bez boje
A umět v míru žít je čest
Svět však cítil silnou pěst
a proto prolil tvou krev

Slyš kníže náš slyš míru zpěv
Dnes ten tvůj květen se změnil v bílou holubici
A celý svět k ní vztahuje své dlaně
Kníže náš nad námi bdící
tu bílou holubici
nech prosím přilétnout na rodné české stráně.

PRIMIČNÍ MŠE NAŠEHO NOVOKNĚZE

V pondělí 6. července jsme v naší farnosti slavili primiční mši našeho rodáka Josefa Cyrila Komosného. Na této krásné slavnosti se v Bojanovicích sešly více než dva tisíce lidí z naší farnosti i okolí, přijeli také mnozí kněží, celkem jich bylo téměř sto. Mše byla sloužena na parkaně u sochy sv. Václava a i přes velké horko to byl krásný duchovní zážitek ve společenství farnosti.

Celá slavnost začala požehnáním v domě rodičů Josefa Cyrila, odkud pak vyšel průvod ke kostelu. Zde proběhlo přivítání hostů a našeho novokněze. Následovala slavnostní mše

a v jejím závěru byl prostor pro děkování – rodičům, sestře, kněžím, přátelům a všem dobrodincům našeho primicianta. Po mši bylo

pro všechny připravené malé občerstvení a další slavení pak probíhalo ještě v Obecním domě a ve farní stodole.

Celý tento významný den proběhl slavnostně díky mnohým pomocníkům a jistě i díky všem, kteří na primici mysleli ve svých modlitbách. Novoknězi Cyrilovi přejeme velkou a trvalou radost z kněžského povolání a vyprošujeme mu i nadále potřebné dary a sílu k jeho službě v církvi. Zajímavý aktuální rozhovor s ním si můžete přečíst v rubrice Lidé naší farnosti.

Foto: Jan Šimek

redakční rada

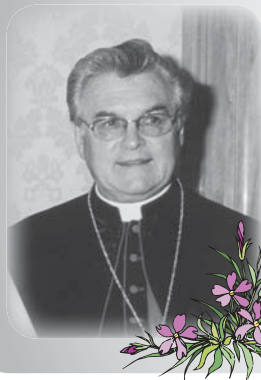
Dne 14. listopadu oslaví své

80. narozeniny naš rodák o. biskup Petr Esterka.

K tomuto významnému životnímu jubileu Vám, otče Petře, přejeme hojnost Božího požehnání, zdraví a sílu do dalších dnů. Ať si zachováte i nadále úsměv, který je Vám tak vlastní.

Happy birthday! God bless you!

za farnost o. Petr a redakční rada

Katolická charizmatická konference

Brno 8. - 12. července 2015

Také letos se na brněnském výstavišti konala osvědčená duchovní akce – Charizmatická konference, kterou letos navštívilo víc než 7 tisíc lidí. Program byl jako každoročně pestrý - přednášky, mše, divadelní představení, biblické tance, výstavy, besedy... Nechyběl samozřejmě ani kvalitní program pro děti, které si přišly na své v paralelní dětské konferenci. Letošní motto bylo vybráno z Markova evangelia, z příběhu o setkání Ježíše a bohatého mladíka, který se ptá, co má dělat, aby měl podíl na věčném životě - „**S láskou na něj pohleď!**“ Mk 10,21.

Přednášky byly vesměs zajímavé a podnětné, týkaly se často toho, že jsme povoláni žít život v Ježíšově blízkosti. Co to vlastně znamená? Znamená to mít ke Kristu blízký vztah, vždyť on je ten, kdo se na nás vždy dívá s láskou, osvobozuje nás od prostřednosti a samolibosti či naopak od strachů, různých závislostí, od věcí, na kterých až příliš lpíme, i když nejsou tak důležité. Je jen na nás, jestli chceme žít v niterném přátelství s ním, a jestli se ho vůbec ptáme jako ten mladík z evangelia: „Co mám dělat, Pane?“

Mohli jsme tu slyšet například o. Vojtěcha Kodeta, Katku Lachmanovou, našeho o. Petra Karase, o. Marka Orko Váchu a další. Zahraničním hostem byla Angličanka Michelle Moranová (nar. 1958), sympatická energická žena, která je nyní prezidentkou Mezinárodní katolické charizmatické obnovy. Michelle toho hodně prožila, setkala se při své službě přednášející s mnoha lidmi, několikrát byla například v Africe. A i když tlumočené životní příběhy byly někdy hodně dramatické, všechny ale ukazovaly na to, že Bůh nikoho neopouští a že s Boží pomocí

můžeme překonat všechno zlo, které se nám staví do cesty.

Vždy se na konferenci těším nejen kvůli pestrému programu, hojnému duchovnímu občerstvení, ale i kvůli přátelům, které tady pravidelně potkávám. Společně zajdeme na kafe nebo na skleničku vína a jsme si vzájemně povzbuzeni v životě víry. Někdy se také podaří navázat nová obohacující přátelství, vždyť dobrých lidí je tu všude kolem dostatek. ☺

Myslím si, že nikdo z přítomných nelitoval, že si na konferenci našel čas a vyjel do Brna třeba i jen na jeden den. Tak snad se tu i příští rok potkáme.

A. Tlachová

ÚŽASNÉ ROHÁČE

K letním prázdninám patří sluníčko, voda, hody a v naší farnosti i pobyt mládeže v Roháčích s otcem Petrem. Letos tomu nebylo jinak a termín byl stanoven na přelom července a srpna. Zúčastnili se devěťáci, mládež připravující se na svátost biřmování, mládež z Třebiče, také „zkušenější“ mládež, manželé Šimkovi a otec Petr. Jako obvykle nás čekala duchovní příprava, mše v přírodě, večerní adorace v lese, čtení z knížky na pokračování, koupání ve vodopádu, výšlap na Tri Kopy, průlez rourou, baseball, smažený sýr, porridge, ... avšak přesto všechno byly Roháče 2015 jiné a úžasné!

Naše dobrodružství začalo v neděli krátce po obědě. Auta byla přistavena a mohlo se začít nakládat. Ale farní auto nebrzdilo! Devítičlenné posádce nezbyvalo nic jiného než do Roháčů dojít pěšky. Prekérní situaci nevyřešili páni automechanici ale rodina

Kaňova, která zapůjčila auto. Děkujeme! S menším zdržením, ale přeci jen, jsme zvolali: „Vzhůru do Roháčů!“

Celý týden byla naší základnou malinká salaš na louce u lesa pod velkým smrkem. Salaš jsme si uklidili a předělali k obrazu svému, ale pro nás všechny byla moc malá. Odvážnější spali venku pod stromy, jiní ve stanech. Najít svůj stan však nebylo vůbec jednoduché! Záhadným způsobem totiž samy od sebe putovaly po louce. ☺

A pak nastal den D – výšlap na Tri Kopy. Počasí bylo jako z obrázku, svítilo sluníčko, sem tam obláček. Nad Žiarskou chatou jsme měli mši s výhledem na to, co nás všechno ještě čeká. Vysoko tyčící se vrcholy kopců budily respekt. Tady bylo důležité udělat rozhodnutí. Buď se vrátit zpátky na chatu nebo přejít Tri Kopy po řetězech. Vyrázili jsme. Cesta byla náročnější, ale se vzájemnou po-

mocí jsme i tady skákali jako laňky. Nejvyšší bod našeho výstupu - Baníkov 2 178 m n. m. - jsme zdolali. Byl to úžasný pocit umocněn úžasným pohledem na okolní hory! Své díky jsme Pánu vyzpívali písní Sláva na výsostech Bohu. Na vrcholu bylo krásně, ale museli jsme zpátky k naší salaši. Čekal nás dlouhý sestup. Cestou jsme se stavili na Žiarské chatě ochutnat místní speciality: hranolky, klobásky a palačinky. Po našem odchodu jim toho moc nezbylo. ☺ K salaši jsme se vrátili až za tmy. Byli jsme unavení, ale i tak se cestou linula píseň Mezi horami.

Za ty roky se už ví, že pobyt v Roháčích není žádný luxus. Není tam sociální zařízení, elektřina, plyn, WIFI! Ale přes všechny tyto neduhy je to zážitek, na který se tak hned nezapomíná. Kdo nevěří, ať si to sám vyzkouší. Děkuji otci Petrovi, manželům Šimkovým a všem zúčastněným za vytvoření skvělého společenství. Roháče 2015 byly prostě úžasné!

K. R. z Josefova

NOVÍ AKOLYTÉ

V neděli 16. srpna 2015 byli při „hrubé“ mši sv. během krátkého obřadu ustanoveni do služby akolyty Tomáš Makudera a Petr Martínek. Rozšířili tak řady našich akolytů, kterých je nyní celkem 8.

Akolyta (z řeckého akolythos) je „druh na cestě“ nebo „ten, který následuje“, v širším smyslu pak ten, „kdo slouží“, latinsky acoluthus.

Jejich služba spočívá hlavně v pomoci s rozdělením Eucharistie při mši, dále mohou vést bohoslužby slova nebo adorace a v neposlední řadě také roznáší sv. přijímání nemocným, kteří se z různých důvodů nemohou účastnit bohoslužeb v kostele.

Akolytou se člověk stane na základě schválení biskupa a samozřejmě také ustanovením (nikoli svěcením!). Jen si dovoluji připomenout, že každý kněz má právo „ad hoc“ (jednorázově) při každé mši sv. pověřit rozdělením sv. přijímání nějakého věřícího.

Žádost o ustanovení akolyty podává místní farář, který se za čekatela jistým způsobem zaručuje, že je praktikujícím ve víře. Dále musí čekatela absolvovat minimálně kurz pro pomocníky ve farnosti, případně teologické vzdělání (bohoslovci se akolyty stávají ve druhém ročníku v rámci duchovní přípravy v semináři).

Petr Martínek

ROHÁČE 2015 – DOSPĚLÍ

Vzhledem k tomu, že asi všichni pravidelní čtenáři Cesty znají celkem podrobně program týdne v Roháčích, z letošního pobytu zveřejňujeme dojmy několika účastníků, podchycené formou ankety. Pokud vám anonymní respondenti připadají povědomí, jedná se o podobnost čistě náhodnou. ☺

Anketní otázky:

1. Proč jsem se rozhodl(a) jet do Roháčů?
2. Jaký je můj nejsilnější zážitek?

J+M, poprvé v Roháčích:

1. Pobyt v Roháčích nám doporučili kamarádi, chtěli jsme strávit volný čas v přírodě spojený s duchovním programem a také poznat nové lidi.

2. Je těžké zmínit jenom jednu věc, ale velmi silným zážitkem pro nás byl celodenní výšlap na Baníkov a společná večerní adorace v lese. Nesmíme zapomenout také na nádhernou přírodu a skvělé společenství lidí.

Z+J, poprvé v Roháčích:

1. J: Žiarská chata - civilizace

Z: Zážitků jsem měla spoustu, načež jsem pochopila, že zážitek nemusí být vždy pozitivní, stačí, když je intenzivní. ☺ Konkrétní bych radši nepopisovala, ať neodradím případné zájemce o další turnus. ☺

2. J: Odpočinout si od civilizace :)

Z: Na mě zapůsobili otcovi kvalitní "PR managery", kteří udělali velký kus práce a v neposlední řadě jsem potřebovala duchovní tematiku vstřebávat jinde než v kostele s dětmi.

M, potření v Roháčích:

1. Celý pobyt v Roháčích - balzám pro tělo, duši i ducha (prozatím jsem 3 v 1 nezažila nikde jinde).

2. Vzduch pro dýchání, pastva pro oči:

- z prvních Roháčů mám nezapomenutelný zážitek z hub - snad všechny druhy jedlé i jedlé jen jednou - jako v pohádce. Zjišťovala jsem, zda nejsou umělé - nádhera!
- při druhých Roháčích jsem se rozhlížela při túrách kolem sebe, páč jsem věděla, co mne čeká - nádhera!
- z třetích Roháčů opět nádherné rozhledy a výborně jsem si "pošmákla" na borůvkách, kterých bylo dostatek i při trase zpět z Baníkova. Tolik jich nikdy nebylo! Při cestě tam je vždy zákaz trhání, páč by se nikam nedošlo.

J, poprvé v Roháčích:

1. Do Roháčů mě lákalo vyprávění těch, kteří tam byli a jel jsem hlavně proto, abych si vyčistil hlavu a především duši.

2. Ta neskutečná příroda a společenství úžasných lidí - to byla nádhera. Jeden ze zážitků byl, když jsme leželi na Tri Kopy a před cílem, kdy nejen Zuzka už toho měla dost, se ptá o. Petra, jestli posledních pár metrů po řetězech anebo to obejít po cestičce a otec: „Zuzko, po řetězech“ a Zuzka věřila a lezla a došla do cíle.

Dej, Pane, ať Tvůj hlas slyšíme, věříme, a i když je cesta trnitá, ať dojdeme.

L, účastník z jiné farnosti, poprvé v Roháčích:

1. Představa, že si týden odpočinu od stereotypu všedních dnů. Touha po poznání

nových duchovních hodnot. Snaha o vyprošení daru zdraví pro nemocnou manželku.

2. Výstup na Tri Kopy a Baníkov, večerní adorace u malého kříže v lese, otcovy promluvy k tématům a také čtení z knih. Při té lesní adoraci něco přelustrovalo moji mysl, vybavily se mi veškeré vzpomínky, na které jsem dávno zapomněl, strach, který jsem měl jako malé dítě, neumím to popsat, ale vím, že jsem se bál ještě dlouho otevřít oči. Je to cosi neuchopitelného a neskutečného, co si musí prožít každý sám ve svém nitru.

L, poprvé v Roháčích:

1. Byl to tak trochu omyl, kterého ovšem nelituji, naopak zážitky probírám s mnoha známými - věřícími i nevěřícími - a lákám...

Nad Roháčema jsem přemýšlela už několik let. Jenže pokaždé mě odrazovalo to, že to bude nějaká moc "svatá" a upjatá akce a to mě nelákalo. Pak ovšem jednou v hospůdce při dobré náladě - pivečku a doutníku - jsme se domluvili s partou normálních "nesvatých" kamarádů, že prostě pojedem. Jenže kamarádi postupně z různých důvodů odpadali a svůj slib rušili. Asi mě tam Pán Bůh chtěl dostat samotnou a povedlo se mu to po těch letech váhání. Možná je pak člověk více otevřen k naslouchání neznámým lidem a neuzavře se v partě, má více prostoru pro meditaci přírody, pro duchovno a nenechá se zahltnout "tlacháním"...

No a reklamu na Roháče dělám na plný úvazek - mezi věřícími, ale možná víc mezi nevěřícími. Zrovna včera jsem o tom hovořila s jednou nevěřící kolegyní z Valtic a zjistila jsem, že byla přesně v tom stejném termínu ve Vysokých Tatrách, takže jsme si vlastně mohli při těch baníkovských rozhledech zamávat.

2. Čím blíže k horským vrcholům, tím blíže k Bohu.

L, popáté v Roháčích:

1. Člověk tam najde naprosté vyčištění mysli od všech problémů. Je osvobozený od denního mediálního znečištění (telefon, televize, internet). Věnuje se pouze svému duchovnu. Parta lidí je vždycky úžasná. Lidé zdánlivě si v ničem nepodobní najdou společnou řeč a prožívají nevšední začátky přátelství. Po návratu do reality se cítím silná, odpočatá a duchovní naplnění vydrží takřka celý rok.

2. Obrovská soudržnost lidí a ochota udělat cokoli pro druhého.

Č., po dvacáté osmé v Roháčích

1. Je to jednoduché - zkrátka proto, že

se mi v mém už nemalém věku nedostává vynalézavosti a fantazie, a tak jezdím znovu a znovu na ta stejná místa, abych nemusel nic nového vymýšlet... Kromě Roháčů mě napadá ještě jedno místo, kam jezdívám zvláště rád a pravidelně. ☺

2. Velmi mě nadchlo to, s jakým nadšením jsme dokázali i my, dospělí, hrát hru jménem baseball. Zvláště v některých případech bylo fyzické i emoční nasazení velmi příkladné... Vážněji dodávám, že jedním z nejsilnějších zážitků bývá pro mě noční adorace v lese. Tak nějak silněji tam vždycky vnímám přítomnost Toho, který je tvůrcem krásy kolem nás, a který je tiše, trpělivě a pozorně přítomný v malé hostii.

3. Co mi dává pobyt v Roháčích?

Vždy znovu si vážím výborné party lidí, kteří jsou velmi rozdílní, a přitom si tam při každém pobytu dokáží tak dobře porozumět. Mnoho mi dává i jejich svědectví z různých životních

situací, o kterých při našich tématech hovoříme. A také samozřejmě krása přírody, která se mi na těchto místech asi nikdy neohledí...

Díky všem, kteří jste měli a máte podíl na těch už skoro třiceti pobytech, jež jsme na tomto místě s mládeží či dospělými z naší farnosti prožili.

Na závěr si vypomůžu mírně upraveným citátem. Otcí Orkovi zanedlouho vyjde nová kniha. V jednom z esejí se zamýšlí nad tábory pro mládež, které každoročně s přáteli organizuje. Věty, kterými popisuje své zkušenosti z místa, kde se tábor koná, se velmi dobře hodí i pro to, co vždy znovu prožíváme v Roháčích:

Je to tak silné, až z toho jde strach. Je to neuchopitelné do slov a naprosto nevysvětlitelné lidem, kdo tam nebyli a kteří to nezažili. Je to snad požehnání té louky, nevysvětlitelné požehnání toho místa nebo těch lidí. Silokřivky, které se stáčejí dovnitř duší, silokřivky vztahů, které se sbíhají v lid-

ských srdcích. Je možné, že na této louce a v tomto lese je záclona oddělující viditelnou od neviditelné tenčí než jinde? Moje odpověď, odpověď, která překvapuje především mě samotného, je, že ano. Proč je toto místo tak speciálně zalito požehnáním a co se stane, když se na jednom místě sejde skupina lidí a spolu se modlí?

...Myslím si, že největším bohatstvím, které si z této louky účastníci odváží, jsou nové a krásné vztahy. A možná ještě víc je to vědomí, že i na tomto světě může být místo, kde by chtěl člověk strávit věčnost. Kde se s neuvěřitelnou samozřejmostí mění Boží slovo ve skutečnost...

Vnímám to podobně. Jen bych to nedokázal napsat tak pěkně.

ROHÁČSKÁ

Nádherný les, slunce v mraků průzoru,
a velitel, co vyvede farníky nahoru.
Sokol, Mnich, Baníkov, Tri Kopy
každému nechají na duši své stopy.
Ať už se navrch vyplazí, či jako kamzík vyskáče
krásné jsou v létě Roháče!

Sotva den pohladí roháčské vrcholy,
prohlásí velitel: „Už se nám to bejzbolí!“
Popadnem míček, pátku a mety,
jdem objevovat nové světy.
Mládež dá „homerun“,
dospělí s vypětím od mety k metě
krásné jsou Roháče v létě!

Adorace v přírodě, milé společenství lidí,
to se vždy v Roháčích vidí.
Poryč s borůvkami chutná skvěle,
voda z potoka syčí na rozpáleném těle.
Kouř z ohňů i doutníků a promáčené goráče
krásné jsou v létě Roháče!

Jde to bez fénu i bez peřiny,
bez sprchy a bez wifi.
Lepší je to zažít, než jen o tom číst,
tím si každý může být jist.
Doporučuju sousedům, bratrovi i tetě
krásné jsou Roháče v létě!

Účastníci 2015

KRÁSNÝ VEČER S KAPELOU ŽALOZPĚV

V pátek 4. září se ve farní stodole konal koncert folkové kapely Žalozpěv. Přijeli k nám čtyři muzikanti (obsazení kytara, elektrické housle, bezpražcová baskytara a příčná flétna a klávesy), z nichž jeden nám byl dobře známý – náš rodák Vojta Herka. Kapela vznikla na

podzim roku 2009 v Nihově, malé vsi v podhůří Vysočiny. Hlavní inspirací jejich písní je právě tajemná a žalozpěvná, krásná, milovaná Vysočina, mystická krajina básníků Demla, Reynka, Zahradníčka, Březiny a dalších. Kapela Žalozpěv vydala několik CD, na kterých jsou

písně pojaté jako místopisné příběhy – například Žalozpěv za krajinu, Čarosmutnění, Březiny, Nová úroda, Šlěpěje nejbližší...

Byl to opravdu nevšední, krásný zážitek, nejen muzikantský, ale i duchovní. Škoda, že nás tam bylo celkem málo.

Tady je jeden z ohlasů:

Už při příchodu k farní stodole zvukovka muzikantů dávala napovědět, že kapela staví na folkových kořenech. Zvolila jsem blízký kontakt v prvních řadách a udělala jsem dobře. Muzika měla náboj. Poetické tóny příčné flétny, houslí a kláves doprovázela kytara s osobitým výrazem frontmana, autora většiny písní a zpěváka kapely Jiřího Nohela. To vše zastřešovala bezkonkurenční baskytara našeho rodáka Vojty Herky. Jeho prsty jako by neustále běhaly po bezpražcovém krku nástroje.

Nad tím vším krásným a harmonickým stála zvláštní provázanost folkařiny, rytmů odrážejících tvrdý život na Vysočině a současně až básnický obraz krásy tamějšího kraje. V písních jsem slyšela lásku ve všech jejich

podobách - ke svému kraji a domovu, k lidem, k Bohu. Jak sám autor říká: "Setkání s jakousi vnitřní čistotou. Místo, kde v mém srdci vytryskl pramen..."

Mluvené slovo, velmi poutavě a originálně podané, jenom umocňovalo můj dojem a dotvářelo okamžik prožitku a souznění člověka a přírody. Jednoduše řečeno - Žalozpěv si vždy ráda poslechnu.

Marcela Červenková

Dojmy z koncertu u nás popsal mluvčí kapely Jiříka Nohel:

Do Dolních Bojanovic jsme jeli s velikým respektem. Bojanovice jsou skutečným centrem Podluží. Samý vinohrad a sklep, samá cérka v kroji všedním, kroji nedělním, kroji pracovním. Spousta významných jmen,

kteřá otevřela podlužáckou kulturu světu...

Krajina je tu jiná, než u nás na Vysočině, i čas pátečního podvečera jakoby plynul ve svém jiném starodávném tempu. Přivítal nás krásný kostel plný dřevorezeb a lidové zbožnosti. Společenské centrum a stodola vkusně přetvořená pro kulturní akce. A také dva mladí páni faráři naplňující nás nadějí, že náboženství není jen fousatý "sedumsetpadesátset" let starý pán Bůh a ředitelství v Brně na Petrově.

Koncert byl překrásný, tedy z našeho pohledu určitě. Publikum s otevřeným srdcem nás zaskočilo svojí pozorností a vřelostí. Děkujeme do Bojanovic a děkujeme do nebes za nevšední zážitek.

připravila
Alena Tlachová

JEŽÍŠ NAVIGÁTOR

O jednom červnovém víkendku jsem se ocitla v Bučovících na mezinárodním fotbalovém turnaji pro nevidomé. Pominu, proč se mistrovství takového formátu konalo právě v tomto městečku a vrátím se na hřiště, kam jsem se dostala ve druhém poločase, zrovna když vrcholil finálový zápas Brazílie a Řecka. Hra slepých brazilských fotbalistů mě nadchla. Fascinovala mě jejich rychlost, taky jistota, s níž se vrhali po „chraстicím“ míči, i odvaha, s níž vždy proklíčkovali mezi protihráči s míčem „přilepeným“ na špičce kopačky až k bráně, aby dali jistý gól. Byli nejlepší!!

Jak to dělají, když jsou slepí? Nechápala jsem. Zpočátku mi totiž uniklo, že po stranách hřiště jsou rozmístění navigátoři neboli naváděči. Stála jsem za řeckou bránou nedaleko jednoho z navigátorů brazilského týmu. Zaregistrovala jsem ho až po chvíli a už jsem z něj oči nespustila. Viděl, a tak mohl vést. Slepý slepého by vést nemohl. Díky navigátorovi věděli hráči v poli, kde jsou jejich

spoluhráči i protihráči, kam mají útočit a kde je míč. Taky je povzbuzoval, byl klidný a vyrovnaný a svými fotbalisty jistý.

Když Brazilci obhájili své další zlato v řadě, přišla na řadu jiná mužstva, bojující o další místa v pořadí. Ne všichni ale slyšeli hlas svých navigátorů, protože fotbalisté i publikum byli občas hluchí a hlas navigátora se tak ztrácel. Někdy byli hráči i přes jeho rady a povely nejistí a s rukama napřaženými před sebou se po hřišti pohybovali jen pozvolna a opatrně.

Sledovala jsem to všechno a pak mi hlavou projela myšlenka: vždyť ti slepí hráči jsou jako my na hřišti svého života. A navigátor – to je Ježíš. Je klidný, protože vidí. Je s těmi, které miluje a které vede do bezpečí. A my, pokud mu důvěřujeme, i když nevidíme, máme vítězství na své straně. Ne-důvěřujeme-li, plížíme se životem nejistě a z různých stran nás čeká srážka se soupeřem či prohra. Někdy je hlas „vůdce“ přehlušen jinými hlasy, které na nás útočí a musíme vyvinout

velké úsilí, abychom se neztratili...

Chtěla bych patřit k pomyslnému brazilskému týmu, který, ač viděl jen tmou, díky důvěře ve svého navigátora jel naplno. Nechtěla bych být mezi těmi, kdo hlas navigátora z různých důvodů neslyšeli nebo mu nedůvěřovali jen proto, že neviděli, co vidí on...

Kateřina J.

Podzimní lístek

Věra Gajdošíková

Držím v ruce lístek,
obyčejný list...
Co všechno v něm ale
může člověk číst?
Barvou, tvarem říká,
odkud právě slétl...
jakým asi květem
na jaře nám kvetl...
že už je tu podzim
a že přijdou mrazy...
Že co Pán Bůh stvořil,
hřích ničí a kazí...
Srdce mé však věří,
že se jaro vrátí
a Bible mi říká,
že už se čas krátí...

A PROTOŽE JSEM NAHÝ, UKRYL JSEM SE

Tu uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku. I ukryli se člověk a jeho žena před Hospodinem Bohem uprostřed stromů v zahradě. Hospodin Bůh zavolal na člověka: „Kde jsi?“ On odpověděl: „Uslyšel jsem v zahradě tvůj hlas a bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se.“ Bůh mu řekl: „Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi z toho stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?“ Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.“

(1. Moj 1,3; 8-12)

Schoval jsem se před tebou, protože se bojím. Nemám k tobě důvěru, Hospodine. Nevěřím, že mne máš rád. Že mne máš až tak rád, že v každém okamžiku mého života chceš pro mně to nejlepší. Popravdě, moc nevěřím, že s tebou mohu mít nějaký důvěrný láskyplný osobní vztah. Víím, že jsi. Slyším, že mne voláš. Nevěřím, že svět vznikl nějakou náhodou, jak o tom hovoří materialisté. Ale bojím se, že chceš uspořádat můj život jinak, než chci já. Bojím se, že kdybych se ti cele vydal, nebudu ve svém životě tak šťastný, jak si to dokážu zařídit a uspořádat já sám. I když se mi třeba něco nepodaří. Chci být ve svém rozhodování svobodný a nezávislý. Bojím se, že bych musel prožívat svůj život v postoji častého odříkání si a obětování se druhým, aby se ti můj život líbil. Jsi na můj vkus moc přísný a náročný, abych vyhověl tvým představám. Já sám si chci o svém životě rozhodovat. Rozhodovat o tom, co je pro mne a pro můj život dobré a co je zlé. Nevěřím, že dokážeš uspokojit

touhy mého srdce po štěstí. Chci být aspoň trochu bohatý, chci si život aspoň trochu užívat, chci být v tomto svobodný. Zatímco ty mne chceš svazovat svými nařízeními. Proto se před tebou schovávám.

A popravdě, stydím se za to, o čem ve svém srdci přemýšlím. Stydím se před tebou i před druhými lidmi, co někdy dělám. Nechci, abys to viděl, nechci, abys o tom věděl. Víím, že vidíš do mého nitra, do mého srdce a to je mi nepříjemné. Tvůj vše pronikající pohled je pro mne moc nepříjemný. Proto se před tebou schovávám. Jsou věci, o kterých chci vědět jenom já sám. Nechci, aby o nich věděl někdo jiný. A je mi nepříjemné, když se na mne díváš. Stydím se za svou nahotu, a proto se před tebou ukrývám. Proto své nitro před tebou i před druhými lidmi pečlivě ukrývám.

Ano, máš pravdu, otevřely se mi oči poté, co jsem pojedl z toho stromu, ze kterého jsi mi zakázal jíst. A pochopil jsem, že si o svém životě mohu začít rozhodovat sám. Že sám mohu rozhodovat o tom, co je pro můj život dobré a zlé. Co je dobré a zlé i pro mé okolí, pro ostatní lidi. Pochopil jsem současně, že mne nemáš až tak rád, když přede mnou něco skrýváš. Když mi všechno nechceš říci, když máš přede mnou nějaká tajemství. Skuteční přátelé si přece všechno říkají, nic před sebou netají. Tvoje láska tedy není upřímná. A navíc, já za to ani nemohu, že jsem pojedl ze stromu poznání dobrého a zlého. V podstatě jsi za to tak trochu zodpovědný ty sám, když jsi mi dal ženu, aby při mně stála a která mi z toho stromu dala jíst. Nechci to říci úplně

naplno, ale je to tak trochu i tvoje vina, Hospodine.

A to je celý můj příběh.

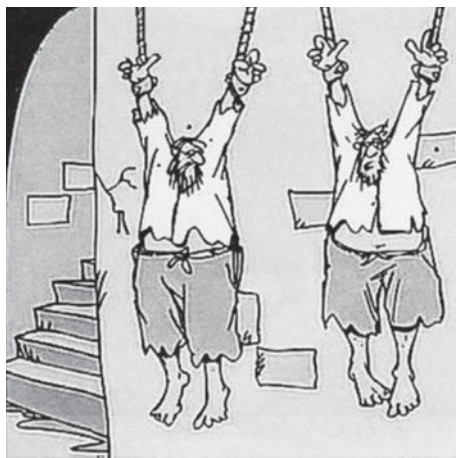
Příběh člověka, který velmi dobře Boha zná. Zná ho, protože od mala ho rodiče vodili do kostela, když ho předtím jako miminko dali pokřtít. Já přece věřím, že Bůh existuje. Ale je to pro mne tak trochu neosobní osoba, která snad stvořila celý vesmír, tuto naši zemi, nastavila všechny ty přírodní zákony a zákonitosti, aby vše bylo udržováno v jakési rovnováze. Někdy mám jen dojem, že se mu trochu vymkla z rukou jakási základní lidská spravedlnost, když špatné, či dokonce zlé jednání má dveře otevřené k úspěchu a člověk snažící se o dobro často jakoby pouze živořil. A když je toho člověk každodenně svědkem, kde brát důvěru v Boží lásku? Kolik nevinných lidí, kolik bezbranných dětí žije jen trápení, zneužívání nebo i každodenně zbytečně umírá, zatímco „zodpovědní tohoto světa“ mají pouze jedinou starost, a to jak ještě více rozmnožit svá bankovní konta. V tomto pohledu je Boží láska a Spravedlnost a Boží Království již mezi námi jen jakousi biblickou pohádkou či iluzí. **Takže se sice snažím, až na malé výjimky snad i úspěšně, žít Desatero, ale stále v sobě cítím tento vnitřní rozpor mezi Ježíšovým učením a mým životem křesťana. Prostě přiznávám, že toho nejsem schopen, byť bych třeba i chtěl, a že mne to frustruje.** Když si přečtu všechna blahoslavenství přečtu a ve svém srdci porovnám s realitou mého křesťanského života, nečiní mi to opravdu vůbec žádnou radost.

To je realita křesťana, který sice možná i desítky let praktikuje svou víru, přijímá poctivě svátosti, modlí se a žije Desatero ze všech svých sil, ale není a nikdy ani nebude schopen žít blahoslavenství a tudíž bude

ve svém srdci trvale frustrován touto svou neschopností, a o Ježíši a Jeho Lásce nikdy nevydá svědectví.

Pokud neobnovím svou hluboce zakoreněnou nedůvěru v Ježíšovu moc proměnit můj život a nepozvu Ho do svého srdce jako Pána svého života, neotevřu se Jeho moci v Duchu svatém, budu své křesťanství dále jen a jen živořit. **Blahoslavenství bez Ježíše v srdci, bez Ježíše jako Pána svého života, bez Ducha svatého a zkušenosti s Jeho láskou žít nejdou. Nejde o mou schopnost. Jde o Boží moc, kterou musím pozvat do svého života, aby byl můj život proměněn.** Jde o nadpřirozený zásah, kterému se pouze mohu otevřít. Chtít jej, toužit po něm. Mít po něm žízeň. A k tomu mne mají disponovat kázání pastýřů. Nejde o vyučování, ale o přivádění oveček k živé zkušenosti s Ježíšem. K obnovení osobního vztahu s Ním.

Ludvík Šojdr
časopis Brána - zkráceno

„..ses zlbáznil? Předat Ježíši vládu na životem? Ještě by nám něco vzal!..“

Chuck Norris o stáří

Před třemi lety na konci interview ve známé noční publicistické relaci *Nighaline* se mě moderátor televize ABC Bill Veier zeptal, kolik mi je. Odpověděl jsem, že šedesát šest. Pak jsem se usmál. „Rád říkávám, že devětatřicet se sedmadvacitiletou zkušeností.“

Jeho reakce byla pro mě dobrá příhrávka. Opakoval jeden z vtípků o Chucku Norrisovi, co běhají na internetu: „Podle dobře informovaných zdrojů Chuck Norris nestárne. Kopem s otočkou to vrací času do tváře.“ Všichni se srdečně zasmáli, ale já to vzal trochu vážně a dodal jsem: „Přesně to dělám!“ Myslim si totiž, že přesně to bychom měli dělat všichni.

Náš kazatel v jednom kázání řekl: „Podle Bible se zdá, že život začíná v pětasedmdesáti.“ Dokonce citoval řadu biblických vůdců, kteří zažili svoje nejlepší léta až po tomto vrcholu. Například Abraham a Sára zplodili dítě, a tím celý národ. Mojžíš vyvedl Izrael ze zajetí do Zaslíbené země, Jozue vedl vojenskou dobývání Kanaánu. Jak Simeon, tak Anna se dožili naplnění slibu očekávaného Mesiáše.

Jestli je pravda, že život začíná v sedmdesáti pěti, už se nemůžu dočkat, co mi Pán Bůh chystá za devět let! Vidím to tak, že dá-li Bůh, mám před sebou zhruba tři desítky let, kdy budu muset dál sloužit téhle zemi a světu, a já z nich hodlám udělat své nejlepší a nejproduktivnější roky. Ať už vám Bůh požehnal jakoukoli délkou života, dejte na mě a udělejte totéž.

z knihy Jaký je doopravdy Chuck Norris

Někdy se nám zdá, že se na nás neustále řítí změny - den co den řešíme nové situace, v jednom kuse jsme zahlcováni informacemi.

V našem životě jsou však dny, týdny, měsíce, roky a někdy dokonce snad i desetiletí, kdy něco nového pouze toužebně vyhlížíme a ono to ne a ne přijít. Jsme netrpěliví, mrzutí, možná očekávání vzdáme a s ním i naději na tolik potřebnou změnu. A s přibývajícím věkem, stejně jako jiní, zjišťujeme, že Bůh má pro změny v toku času zcela odlišná měřítka než my.

O Abramovi víme, že s Bohem prožil řadu příběhů a zkušeností. A přeci k té (možná) nejzásadnější události došlo, až když mu bylo devětadevadesát let. Tehdy Bůh ze své vlastní vůle uzavřel mezi sebou a Abramem jednostrannou smlouvu, jejíž součástí bylo Abramovo přejmenování na Abrahama. Bůh učinil krok, kterým jako by změnil dosavadní úděl tohoto muže. „Jako by“ říkám proto, že Bůh měl s Abramem/Abrahamem už dávno svůj plán. Jenomže bylo potřeba k němu životem doputovat, a to dokonce devět desetiletí...

Jak je vidět, Hospodin má v určitých případech skutečně „dost času“. S ohledem na naše časové hranice a možnosti, ve kterých se pohybujeme - nějakých sedmdesát či osmdesát let - nám tedy činí potíže přijmout toto zvláštní Boží „časování“. Možná při vědomí vlastní omezenosti se snažíme co nejvíc věci vměstnat do oněch pouhých sedmdesáti let života.

Naučíme-li se však hledět na život víc z „druhé strany“, rozuměj z pohledu věčnosti, začneme snad chápat, že pro Boha „s kýmkoli znovu začít“ není problémem ani v devětadevadesáti... A tohle vědomí je skutečně osvobozující.

Petr Plaňanský: Slovo pastýře
připravila Mirka Červenková

KŘESŤANSKÉ CÍRKVE ANGLIKANISMUS

Milí přátelé,

v minulém díle našeho seriálu jsme si nastínili základní charakteristiky protestantských církví a než začneme probírat jednotlivé protestantské církve v naší zemi, je třeba zmínit ještě jednu církev, jejíž vznik má trochu jiné dějinné pozadí – dnes se budeme zabývat Anglikánskou církví.

Bližší informace o reformaci z dějinného pohledu si můžete také přečíst v Cestě (1/2004) nebo na farním webu v sekci Vzděláváme se.

5 známek pravověrnosti

Jako již tradičně podíváme se na tuto církev optikou našich pěti známek, podle kterých určujeme, do jaké míry jde o pravověrnou církev, tedy zda:

- vyznává víru v Trojjediného Boha
 - vyznává Ježíše jako pravého Boha a pravého člověka
 - vyznává Ježíše, který se skrze své vtělení, smrt a zmrtvýchvstání stal našim Spasitelem
 - čerpá ze svátostí jako řádných prostředků k dosažení spásy
 - je vedena biskupy (nástupci apoštolů), kteří udržují jednotu s papežem.
- U Anglikánské církve si můžeme být jisti prvními třemi známkami. U svátostí musíme konstatovat, že v této oblasti jsme si po Pravoslavné církvi s anglikány velmi blízcí, protože většina svátostí zůstala zachována.

Co se týče apoštolské posloupnosti, je to velmi podobné, jako u pravoslavných – apo-

štolskou posloupnost v zásadě mají, i když někdy nelze spolehlivě toto uznat. Řím má k apoštolské posloupnosti výhrady, zvláště nyní, kdy v některých sborech dochází ke svěcení žen na kněze i biskupy.

Označení

Označení „Anglikánská“ je nasnadě, protože původem je samozřejmě z Anglie, kde vznikla jako státní církev. Historicky však došlo k dalšímu štěpení na místní církve, které spolu jistým způsobem kooperují, ale jsou i tak na sobě nezávislé. Záhy se však anglikáni snažili napojit na evropskou reformaci (zvláště kalvínský směr). **Dnes je církev vnitřně nejednotná, najdeme zde skupiny téměř totožné s katolicismem (tzv. Very High Church) a naproti tomu anglikanismus krajně civilní (Low Church).** U této větve právě došlo nedávno k povolení svěcení žen, což mělo za následek další štěpení některých sborů po celém světě.

Historie

Tato církev vznikla roku 1533 rozchodem Jindřicha VIII. s Římem, když se prohlásil se za hlavu anglické církve. Důvodem byla králova snaha zneplatnit manželství s Kateřinou Aragonskou za účelem sňatku s Annou Boleynovou. Zpočátku se jednalo pouze o schizmatickou církev ve všem plně totožnou s katolicismem; Jindřich byl totiž teologicky vzdělán a byl konzervativní katolík (dokonce napsal spis proti Luterovi).

Reformní kroky v rámci církve započal Thomas Cranmer, arcibiskup z Canterbury.

Věřouku ustanovil ve spisu „42 článků“, kterou později upravil na „39 článků“. Církevní zřízení zůstalo jako u katolíků, tedy biskupství, ovšem pravomoce v církevních záležitostech měl královský dvůr a parlament, což se nelíbilo radikálním stoupencům reformace, tzv. puritánům. Změny se jim podařilo prosadit až teprve po téměř 100 letech, kdy na Westminsterké synodě (1643-1653) vypracovali nové vyznání (Westminsterská konfese), katechismus a nový církevní řád. Teprve po smrti Cromwella (1658) a návratu Anglie k monarchii se anglikáni vrací do „střední“ polohy. Snahy o zavedení anglikanismu jako státního náboženství pro všechny poddané Britské koruně nebyly zcela úspěšné. **Ve vyhocených dobách byli jinověrci zpočátku popravováni (Thomas Moore - Jindřichův kancléř, kardinál John Fisher - biskup z Rochestru a další).** Později byli jinověrci po zmírnění represí vyloučení z veřejných úřadů, zbaveni majetku apod. S vystěhovalctví do Ameriky a Austrálie se anglikanismus takto šířil i mimo území Anglie.

Celkový počet všech členů se dnes udává cca 80 miliónů po celém světě.

Věřouka

Můžeme říci, že v rámci věrouky se u anglikánů mísí katolické i protestantské prvky, např. uznávají úctu ke svatým a Panně Marii. Nicméně jsou zde velmi silně zastoupeny hlavní tři zásady reformace – pouze Písmo, pouze víra a pouze milost.

Při rozlišování používají pravidlo fundamentální a nefundamentální články víry: fundamentální je to, co je nezbytné ke spáse; o nefundamentálních se může vést diskuze...

Co se týče bohoslužby, tak je mnohem podobnější katolické bohoslužbě než u jiných protestantských církví – ty např. většinou vůbec nepoužívají eucharistické modlitby.

Jelikož je zde velký důraz na svěcení: diakon – kněz – biskup, můžeme zde vidět předpoklad platnosti svátosti, což je dnes z tohoto pohledu u jiných protestantských církví již takřka nemyslitelné.

Ekumenismus

V ekumenickém hnutí sehrály anglikánské církve význačnou roli. Mezi průkopníky světového ekumenismu nalezneme mnoho významných anglikánských teologů. Ekumeničtí pracovníci anglikánů se vyznačují zvláštní citlivostí pro oprávněné důrazy z řad katolíků a pravoslavných (mezi které můžeme počítat např. svátosti, řízení skrze biskupy a samozřejmě také Tradici - to, co si církev nese již 2000 let) a pomohli tak ekumenickému hnutí překonat počáteční sklony k protestantské jednostrannosti. V rámci ekumenického hnutí ostatní protestantské církve vnímají, že tato církev je na všech kontinentech, ale bez centrálního řízení, avšak navzájem propojených plným uznáním, což považují za jakýsi model nebo cestu k jednotě světových církví.

Já si dovoluji připomenout, že v rámci katolické církve máme podobný model: různé místní církve se svými vlastními rity, jen s tím rozdílem, že tyto církve uznávají „centrální“ autoritu papežského úřadu.

V rámci této rubriky není moc prostoru k širšímu pohledu na problematiku každé probírané církve, proto mohu jen povzbudit čtenáře k dalšímu prohloubení informací například ze zdrojů, které uvádím pod článkem.

Příště se již budeme zabývat jednotlivými protestantskými církvemi.

Petr Martínek

Prameny:

Křesťanstvo, Pavel Filipi

Úvod to teologie, Vladimír Slámečka

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

Jelikož jsme v naší farnosti 6. července slavili prmiční mši svatou, přinášíme obsáhlejší rozhovor s našim novoknězem **JOSEFEM CYRILEM KOMOSNÝM**. Tento mladý muž letos oslavil 31 let. V minulosti hrával na cimbál a chodíval v kroji. Po maturitě začal studovat teologii v Olomouci, kde se seznámil s bratry kapucíny. Do kláštera vstoupil před sedmi lety.

Josef Cyril Komosný se rozhodl pro řád kapucínů, což je katolický řeholní řád inspirovaný duchem sv. Františka z Assisi. Řád vznikl v 16. století v Itálii. Nejdůležitější povinnosti pro kapucíny je zachovávat evangelium životem v poslušnosti, bez vlastnictví a v čistotě. Označení kapucínů se řádu dostalo díky typickému hábitu s kapucí, která je odlišovala od zbývajících dvou františkánských řádů (minoritů a františkánů).

V českých zemích má řád dlouhou a zajímavou tradici. První bratři přišli do Prahy už v roce 1599 a postupně zakládali kláštery po celém území. Během komunismu byly kláštery z politických důvodů zrušeny. V současnosti funguje na našem území pět kapucínských klášterů, a to v Brně, Olomouci, Sušici a dva kláštery v Praze.

Byl ve tvém životě nějaký důležitý zlom, který rozhodl o tom, že se staneš knězem?

Nešlo o žádnou konkrétní událost v mém životě, která by byla nějak zlomová. Spíš by se dalo říct, že rozhodnutí stát se knězem ve mně postupně uzrávalo. Byla to doslova nitka, která se táhla mým životem. Odmalička jsem tíhl ke kostelu, byl jsem ministrantem a v dětství si i hrával na kněze..., ale tímto si projde spousta kluků. Za nejdůležitější okolnosti bych označil výchovu ve víře a několik osobností kněží. Jako důležitý okamžik vnímám také rok 1999, kdy přišel do naší obce sloužit otec Petr Karas. Zavedl zde různé věci, které jsme neznali. Začala se zakládat různá společenství, objevili jsme Písmo svaté... i jeho přístup mě hodně ovlivnil.

Dovedeš si představit i jiné povolání, které by tě naplňovalo?

Určitě bych si dokázal představit život a práci u nás v Bojanovicích. Mám střední zemědělskou školu v Kyjově a během studií jsem rád chodíval do dnes už bývalé

Kratiny na brigády. Užival jsem si to. Bavilo by mě pracovat se zvířaty, dojit v kravíně i krmit čuníky. Navíc mám také moc rád zdejší zvyky i kulturu a naše kroje.

Měl jsi někdy krizový okamžik, kdy bys měl pocit, že jsi šlápl vedle?

Každý občas pochybuje a i já jsem měl v životě chvílky, kdy jsem si nebyl jistý... Ale nikdy jsem neprošel žádnou krizí a ani neprožil těžkou věc, která by mě zlomila.

Proč ses rozhodl pro klášterní život a ne pro život na faře?

Přemýšlel jsem, jestli bych život na faře sám zvládl, ale jsem asi i takový typ, že mi život ve společenství vyhovuje víc. Řeholní život v klášteře je podobný manželství. Žiješ s určitými lidmi, akorát si je předem nevybíráš. O to je někdy společný život v klášteře těžší.

Přirovnáváš klášterní život k rodině. V rodině se někdy stane, že ti někdo leze na nervy? Jak to řešíš?

V klášteře se setkávají lidé s různými povahami. Vždycky budou někteří bratři, které mám moc rád, ale také jsou i bratři, kteří mi nemusí být zas až tak blízcí. Tak to ale máme každý, jsou pro nás mnozí lidé sympatičtí a jiní ne. Samozřejmě, že i u nás v komunitě to někdy zaskřípe, ale pořád jsme jeden druhému bratrem a máme si být rovni. Nikdo neznamená víc, nikdo není míň. Tento prvek nás také velmi stmeluje. Každý z nás se ale musí snažit, aby to šlo dobře.

Umiš se i rozčilit?

(směje se) Jsem velmi živá povaha. Moji spolubratři by mohli vydat svědectví. Rychle vyletím, ale hned se zase uklidním. Nemám moc rád napětí. Potřebuji o problémech mluvit a vyřešit je.

Jako kapucín musíš nosit hábit? Není ti to nepříjemné?

Je to znak – příslušnost k řádu a je důležitým svědectvím v dnešní době. Hábit lidi provokuje, ale mně jeho nošení určitě nevadí. Mám celkem tři hábity. Jsou stejné, jako nosili kapucíni už v 16. století. Stejný střih, barva, styl. Řeholní šat nosíme prakticky kamkoliv, „povinně“ pak určitě na mši sv. a do chóru k modlitbám. Svlékám ho v podstatě jen při uklízení, při práci na zahradě a samozřejmě když jdu spát. ☺ Hábit mi vyhovuje, protože už nemusím řešit, co si obleču, a můžu v něm předstoupit před krále i před papeže.

Právě díky oblečení každý ví, že patříš do kláštera. Zažil jsi někdy posměch?

Ano. Oblečení ostatní provokuje. Navíc církev nemá dnes jednoduché postavení, řeší se různé kauzy i restituce. Mnohokrát jsem posměch a pohrdání zažil. Nikdy však nešlo vyloženě o agresi. Zrovna nedávno jsem v nemocnici potkal staršího pána,

kteří byl plný vnitřní negace. Nejprve jsem se šel převléknout do nemocničního pláště, abychom mohl vejít na JIP a on mě uviděl v hábitu. Měl velmi nepříjemné řeči... Vysvětlil jsem si to tak, že byl plný bolesti, možná měl v nemocnici někoho blízkého a tak si potřeboval vylít zlost a já byl zrovna na ráně.

Jak se dá v takové situaci reagovat?

Nijak. Na takové situace se nejde připravit. Snažím se agresivním lidem v duchu požehnat a pomodlit se za ně.

Od září budeš pracovat na brněnské onkologii. Vybral sis tuto práci sám nebo ti byla přidělena?

Pracoval jsem nějaký čas ve zdravotní sféře už dřív a neměl jsem s tím žádný problém. Naopak velmi mě to oslovilo. Když jsem přišel do naší komunity v Brně, seznámil jsem se zde s páterem Leem, který je hlavním nemocničním kaplanem pro Brno. Ten mě požádal, jestli bych nešel sloužit na Masarykův onkologický ústav na Žlutém kopci. Jeho návrh mě docela zaujal, navíc náš řád měl vždy za úkol pomáhat potřebným.

Biskupství i provinciál řádu mou práci ve zdravotnictví schválili, a tak zde od září nastupuji.

Nemáš z toho žádné obavy? Psychicky to bude patrně náročné....

Prostředí nemocných a umírajících lidí mě nijak zvlášť nestresuje. Náročné bude spíše to, že rakovinou trpí i často mladí lidé. Budu se s tím muset nějak srovnat a praxe ukáže, ale s Boží pomocí to půjde.

Máš i čas na nějaké koničky?

Baví mě starat se o naši malou klášterní zahrádku. Také jsem velkým milovníkem historie a památek, především těch barokních. Každý rok s jedním spolubratrem vybereme jeden kraj v naší republice a během týdne projdeme všechny tamní památky. Letos máme v plánu Broumovsko.

Jak sis užil primici v Bojanovicích?

Taková akce je pro naši obec velké specifikum. Zpočátku jsem byl velmi nervózní z toho, že budu středem pozornosti. Ale postupně ze mě napětí spadlo a užil jsem si to. Oproti svým některým spolubratřím mám obrovskou výhodu v zázemí naší dědiny. Všichni pomohli, jak jen to šlo – otec Petr, farní rada, dobrovolníci, obec. Mám velkou radost a jsem hrdý, že jsem součástí této dědiny. To, co mám já, nemá každý. Lidé si tu ještě zdarma vypomůžou, to už

není tak časté. Za to jsem tu všem velmi vděčný. Ani horko nakonec nevadilo a dalo se to myslím vydržet.

Oblíbené místo: jakýkoliv barokní kostel
Oblíbené jídlo: paprikový lusk a rajská máčka

Oblíbené pití: Kofola

Oblíbená kniha: všechny možné knihy o historii

Oblíbená postava z historie: těch by asi bylo ... hlavně z církevní historie

Oblíbený citát z Bible: „Zajeď na hlubinu a spusťte své sítě k lovu!“ (Lk 5,4)

připravila Andrea Červenková

A na závěr jeden vtip:

Františkán sedí ještě s jedním cestujícím v kupé. Je parné léto, v celém vagónu je horko jako v peci. Pánovi dává zabrat jeho oblek, páterovi jeho kravatka. Pán vstane, sundá sako a rozváže kravatu. Potom se obrátí k františkánovi a řekne škodolibě: „Podívejte se, tohle vy nemůžete udělat!“

Potom vstane také mnich, vyjde ze dveří a po malé chvíli se vrátí - kalhoty má přes ruku. „Podívejte,“ řekne pánovi, „a tohle nemůžete zase vy.“

*Jdeme správným směrem,
otec František je jistě nedaleko.*

ŽÁDNÝ BLUD NEŘADÍ TAK NIČIVÝM ZPŮSOBEM, JAKO TEN O PERFEKTNÍM PARTNEROVI

Romantické filmy ničí vztah, protože budí v ženách pocit, že něco podobného je v životě potká. Podobně klamáni jsou muži pornem.

Polovina manželství dnes končí neúspěchem. Existuje pro to mnoho důvodů. Jeden z nich mi připadá zvláště tragický. Je to fikce Rosamunde Pilcherové (anglická spisovatelka romantických románů pro ženy): **když divačka sleduje film, kde vysněný princ a vysněná žena jedou po pláži ve světle zapadajícího slunce, zatímco stříkající voda pění pod kopyty koní, začne posuzovat vlastní vztah touto optikou a může ji to ve vztahu k partnerovi znejistit.** Neboť žádný blud neřadí tak ničivě, jako ten o perfektním partnerovi. Jenom romanticky pojatá láska se stává modlou. Mnozí ji uctívají a obětují jí mnohé, než je pohltní. Romantická láska je ideál, ale ne ideál křesťanského partnerství.

Muži a ženy, kteří se pokoušejí žít křesťanské manželství, se v první řadě snaží žít podle naplnění, které cílí na Třetího v tomto svazku (na Boha). A když kráčeji k oltáři, aby byli oddáni, očekávají od druhého, že jim bude na cestě k Bohu průvodcem; někoho, kdo

je na této pozemské cestě miluje, utěšuje, doprovází a chrání. To si přeji. Ovšem ještě důležitější je to, co si slíbují: „Slíbují, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost, že tě nikdy neopustím a že s tebou ponesu všechno dobré a zlé až do smrti.“ Díky tomuto slibu je křesťanské manželství skutečnou cestou ke svatosti. Je následováním Krista, přičemž odpovídá Kristovým požadavkům na učedníky „svůj život ztratit, aby ho získali“. Člověk umírá sám sobě, aby žil pro ostatní.

To je vznešené, velké a určitě ne jednoduché. O to více důležité pro oba partnery je, aby žili z modlitby, svátostí a křesťanského společenství. **Od Boha přichází síla, aby člověk na konci dne dokázal přijmout druhého s jeho slabostmi a chybami, aby mu odpustil, aby se mu sám omluvil, aby mu správným způsobem vyjádřil svou vděčnost a aby si navzájem požehnali.**

Cesta těch, kteří se skutečně snaží žít křesťanské manželství, nevede pouze za svitu zapadajícího slunce. Ale vede ke Světlu - do nepomíjejícího Světla věčné slávy.

P. Johannes M. Schwarz

Nejromantičtější příběh není Romeo a Julie, kteří spolu zemřeli, ale babička s dědečkem, kteří spolu zestárlí.

Láska, která vytrvá, ví, že manželské konflikty jsou nevyhnutelné.

Láska, která vytrvá, nevyhledává střety jen kvůli radosti z usmířování.

Láska, která vytrvá, sbírá odvahu, aby rozbila dlouhodobé a stále se opakující návyky v hádkách.

Láska, která vytrvá, nemá škodolibou radost: „Já jsem vyhrála, tys prohrál.“

Láska, která vytrvá, přistupuje ke konfliktům se slovy: „Pojďme pracovat na vyřešení tohoto problému, aby byly naplněny tvoje i moje potřeby.“

Láska, která vytrvá, umí říci „promiň“ a „odpouštím ti“.

Rob Parsons: Jak žít a přežít v manželství

Karmelitánské nakl., 84 stran

Mluvil jsem o manželství s více než stovkou tisíc lidí z různých kultur, dostávám tisíce dopisů. To čím procházíte vy, prožili i jiní a mnohým se podařilo znovu najít lásku, kterou považovali za dávno ztracenou. V této knize se zaměříme na deset konkrétních cílů. Pokud vaše manželství funguje dobře, posílí ho to; pokud procházíte obdobím krize, mohou ve vašem manželství nastartovat potřebný obrat k lepšímu. Obojí je důležité, prvně jmenované je však podle mého názoru spíše z kategorie výjimečných úkazů. (z autorova úvodu)

Rob Pardon je ve světě znám jako zakladatel organizace Care for Family, jejichž služeb využily již tisíce lidí. Množství posluchačů se účastní jeho seminářů na rodinná témata.

ÚRYVEK Z KNIHY

Bylo teplé zářijové ráno. Měli jsme tenkrát v právní kanceláři rušno a ona byla poslední klientkou. Odmítla sdělit sekretářce, co má za problém, a když jsem jí nabízel kávu, pořád jsem netušil, o co půjde.

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptal jsem se jí.

„Myslím, že s mým manželstvím je konec.“

„Jak dlouho jste vdaná? Děti máte?“ ptal jsem se.

„Jsem vdaná sedmnáct let a mám třináctiletého syna a desetiletou dceru.“

„A proč je váš vztah v tak špatném vztahu?“

„Manžel si ze mne udělal ostrov.“

„Promiňte, můžete to zopakovat?“

„Udělal si ze mne ostrov. Nepromluví na mne ani slovo. Když jsme se vzali, hodně jsme si povídali, ale něco se s ním stalo. Zdá se, jako by se mnou nebyl schopen mluvit. Když přijdu domů, zeptám se, jak se měl, a slyším stejné zamumlání jako od našeho pubertálního syna, když se ho ptám na školu. Je to ještě horší. Dříve jsme také mívali problémy, ale uměli jsme o nich mluvit. Umíte si představit, jaké to je, když sdílíte domov celý svůj život s někým, kdo s vámi prostě nekomunikuje? Vnitřně odumřete.“

Pokračovala dál a mně se vybavil klient, který seděl na stejné židli o čtyři hodiny dříve.

Toma i jeho ženu znám velice dobře, i proto pro mě bylo trochu těžší ho pochopit, když jsem ho tu měl před sebou. Nikdy jsem ho nepovažoval za příliš emotivního. Vždycky vypadal sebejistě, všecko měl pod kontrolou. A teď, ve chvíli, kdy vstoupil do dveří mé kanceláře, jsem na něm viděl, že má na krajíčku. V ruce držel pomačkaný papírek se vzkazem a podal mi ho.

„Potřebuju čas si všecko promyslet - děti jsem vzala s sebou. Budeme pryč několik dní. Brzy se ti ozvu. S láskou Susan.“

A pak povídal a já jsem poslouchal. O svou rodinu se vždycky dobře staral. Měli luxusní dům, často jezdili na dovolenou, svou ženu upřímně miloval. Jak hledal stopy, kam by mohla jeho žena zmizet, našel v jejím šuplíku nedokončený dopis kamarádce.

„Když jsme se s Tomem brali, byli jsme velmi zamilovaní. A i když jsme nemluvili, vnímali jsme, co ten druhý cítí. Vlastně je

těžké říct, kdy jsme se vzdálili. Tom měl víc a víc práce a já se musela starat o děti. Možná jsem jim věnovala příliš mnoho pozornosti, a on si pak připadl odstrčený.

Přichází domů tak unavený, že mne stěží pozdraví, natož aby mi řekl, jak se ten den měl, nebo se na to zeptal mne. Je to nepříjemné. Strašně bych si s ním chtěla povídat.“

Dospěl jsem k názoru, že když zemře láska, dost často příčina smrti není tak evidentní. Skutečná „příčina smrti“ bývá často skrytá – manželé spolu prostě přestanou mluvit. Nedostatek komunikace přitom neznamená, že spolu nemluví vůbec. Znamená to, že spolu nemluví o věcech, které jsou pro jejich vztah důležité. Uvádí se spousta důvodů, proč je někdy tak těžké spolu komunikovat. Také není žádným tajemstvím, že pro muže je to těžší. Někteří dokonce říkají, že muži mají v sobě zabudovanou neschopnost se hlouběji sdílet s druhými. Ale zkusme pozorovat manžela, který si začíná poměr s jinou - horlivě s ní debatuje. „Můj manžel by se mnou nikdy tak nemluvil,“ říká ona. „Moje žena by mne nikdy neposlouchala jako ty,“ on na to. Copak se to děje? Prostě tenhle pár, který svůj vztah teprve začíná, nebere jeden druhého jako samozřejmost. Sice k tomu i u nich dojde, ale v této fázi je zatím tok konverzace živěn vzrušujícím napětím...

Thierry Bizot: Anonymní katolík
Karmelitánské nakl., 164 stran

Autobiografická kniha Thierryho Bizota, známého televizního producenta, vypráví o znovuoživení křesťanské víry, která nastane, když to nejméně čeká – uprostřed krize středního věku. Ve Francii se tato kniha stala nečekaným bestsellerem. Díky

své schopnosti sebereflexe, ale i smyslu pro humor si autor získal široké okruhy čtenářů, a to nejen mezi katolíky.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ
André le Blanc, Iva Hotčová: Komiksová Bible
Karmelitánské nakl., 800 stran
První ucelené české vydání

První ucelené české vydání snad nejnepopulárnější verze Bible v komiksovém zpracování. Formovala už několik generací malých čtenářů. Kniha je určena všem, již od nejmenších čtenářů.

připravila M. Červenková

Podzimní
Věra Gajdošiková

Nebe si utírá
sličičky podzimu,
země se do žluté chystá...
ulehnout ke spánku –
připravit na zimu,
být zase sněhem čistá...
Slunce jen občas
se přes mraky usměje –
slabou už mívá zář...
Bývává zubaté,
když svítí – nehřeje,
vítr mu chladí tvář...
Bývá to podobné –
v životě i v přírodě:
po létu podzim se blíží...
Je dobře, když vždycky:
v bouři – i v pohodě –
naš pohled
k nebesům vzhlíží...

Cestička

Ahoj děvčata a kluci,

i když už jsou prázdniny za námi, vrátíme se ještě do tohoto krásného času dovolených a zavzpomínáme na skutečně akce, kterých jste se někteří účastnili.

TÁBOR 2015 – POKLAD ČERNÉHO DELFÍNA

Dne 7. 7. 2015 jsme se jako každý rok vydali na orelský tábor, tentokrát s tématem Poklad Černého delfína. Po příjezdu do Břestku jsme se dozvěděli, kde máme co hledat a následovala první hra, ve které se rozdělaly skupinky a hledali vedoucí. Všichni se navzájem seznámili a vymysleli název své skupinky, vyrobili vlajku a zvolili si pokřik.

Ze začátku nám počasí moc nepřálo a pršelo, ale to nevadilo, protože velký stan byl dost prostorný pro všechny a mohli jsme hrát hry i uvnitř. Když začalo svítit slunce, byli jsme připraveni jít hrát první pořádnou hru - Skalní golf, při kterém se skupinky snažily dostat balonek svou vyrobenou golfovou holí do jamek ve správném pořadí. Po startu se všichni rozeběhli do velkého boje a čas utíkal. Žádná skupinka to nevzdala a až do konce si hru všichni užívali. Nakonec si proti sobě zahráli i pomocní vedoucí a PTP. Postupně jsme hráli další těžké hry a také jsme se dozvěděli, že nás čeká ještě něco jiného - cesta za pokladem. Každá skupinka dostala svůj deník a podle umístění v hrách také dukáty. Ty jsme si měnili za písmenka do deníku, která nám později měla odhalit cestu za pokladem. Všichni se museli pořádně zapojit do her, aby vyhráli a našli poklad, a tak to všechny začalo ještě víc bavit.

Po večerech jsme se dívali na večerníčky,

které si vždy nacvičila nějaká skupinka. Také jsme měli táborák, při kterém jsme si skvěle zazpívali táborákové písničky a začaly i noční hlídky, na kterých se postupně vystřídali všichni. V neděli proběhla jako každý rok návštěva rodičů a turnaj ve vybíjené. Navečer nás čekala mše s o. Petrem. Pořád se bojovalo o dukáty, ale na pořadu nebyly jenom těžké a namáhavé hry. Byly také hry, které nevyžadovaly rychlost, čas

a přemýšlení, hrály se jen tak pro zábavu: například lanové aktivity, které se všem moc líbily a všichni si chtěli zkusit každou lanovou překážku a překonat ji. Také byla třeba talentová soutěž, kde všichni chtěli ukázat svůj talent před tvrdou porotou a diváky, a také jsme hráli noční hru.

Ke konci tábora se skupinky začaly postupně vydávat na cestu za pokladem podle získaných instrukcí. Cesta byla dlouhá, ale stálo to za to. Získali jsme svůj poklad! Poslední večer jsme měli táborák, na kterém jsme si naposled zazpívali táborákové písničky a přišlo na řadu vyhodnocení celotáborovky a předávání diplomů. Když měli všichni svůj diplom, šli jsme spát, protože nás čekal poslední náročný den. Ráno jsme si naposled zazpívali naši táborovou hymnu „Vzhůru na palubu“ a začali jsme balit tábor. Domů jsme odjeli s krásnými zážitky a novými kamarády. Letošní tábor jsme si moc užili!

Eliška Blažková
a Jana Straková

Jak sme sa měli ve Valči

Na konci prázdnin zas po roku sa jelo na ministrantský tábor do Valče na Vysočině. Letos sme vyjeli i s našimi novými ministrantami. Moc sa těšili, ale znat to na sobě moc nedali. Celý tábor vedl Vít Škrhák starší, který nám dělal aj úžasné celodenní jídlo. No, aj když to, na co sa kluci nejvíc těšili, bylo asi 30 rohlíků s nutelů, a ty stejně chystal Alojz.

Celý tábor sme začali výšlapem na Divčí hrádek, po hřebeni na druhou stranu a zpátky k autu. Stejně po takovém výšlapu kluci v noci vůbec nespali. Hned dvakrát sme byli na Dalešické přehradě, kde sa děcka dokonale vyřádily s jílem. K pláži na přehradě sme jednú dojeli Kobrovým motorovým člunem (Kobra je přezdívka bratra našeho o. Petra), což byl teda zážitek.

Příprava na den byla každodenní rozcvička, kterou vedli dycky dvě zdatní mládenci (jeden z nich byl, hádajte, kdo?). Na takovém táboře samozřejmě nesmí chybět ani sport. Hráli sme florbal, fotbal a bejzból dokonce dvakrát a nesmím zapomenout ani na dobývání hradu, což nás vyčerpalo asi nejvíc. S naším o. Petrem sme postupně vylézli Wilzonku, ale tú menší a za pomoci bezpečnostních lan, nakonec sme to všeci zvládli. Při odpoledním klidu sme si většinu zahráli poker nebo risk, což mladší část výpravy dycky zabavilo.

No a nakonec sme sa všeci v pořádku vrátili dom na mňamky, co sme měli nachystané od rodičů. Děkujeme vedoucím a šeckým přítomným ministrantom za účast a za krásný pobyt ve Valči.

za odvážné ministranty V. Němec ☺

VĚŘÍM V KRISTA! ZEMŘU?

Nová škola, nové tváře, nové problémy. Je osm hodin ráno. Zívám. Informatika. Jak závidím druhé skupině! Mají informatiku až odpoledne. První dvě hodiny, když ji máme my, mají volno. K čemu mi je odpolední volno, kdy mají informatiku zase oni, když mi autobus domů jede stejně až po skončení jejich informatiky. Kdybych tak byl v té jejich skupině! Nemusel bych ráno vstávat v šest a mohl bych jet až pozdějším autobusem... Pane Bože, proč musím být zrovna v téhle skupině!

„Martin Pelta z odpolední skupiny si chce vyměnit místo s někým z vás, protože má odpoledne trénink, který nestihá,“ probral mě hlas učitele. To snad není pravda! Díky, Bože, žes mě vyslyšel! „Je nějaký dobrovolník, který se obětuje a bude mít školu až od deseti hodin?“ Les rukou. „Čekal jsem to, budeme losovat! V sáčku mám tolik čísel, kolik vás je. Kdo vytáhne jedničku, jde do druhé skupiny!“

Pane Bože, prosím, prosím, ať si ji vytáhnou! Učitel obchází třídu. Jsem předposlední. Jsou to nervy! Zatím ji nikdo nevytáhl. Prosím, Pane, ať jsem to já!

„Tomu říkám štěstí! Příště tě tu nechci vidět!“ prohlásí suše učitel. Na mé dlani leží jednička. Díky, Bože, ty jsi taky jednička!

Přicházím do jídelny. „Hele, tys vypadal, jako by ses při tom losování celou dobu modlil,“ zaječela z fronty Humpolcová. Hladové oči všech čekajících se zvědavě obracejí ke mně a jídelna pomalu utichá. Slyšet je tichý šepot několika hladových popisujících losování těm, kdo tam nebyli. Řada je dlouhá. Moc dlouhá. Poznávám v ní spolužáky. Vidím i neznámé tváře. Taky malého Marka. Ministrujeme spolu.

Je mi trapně... Co mám říct? Co si o mně pomyslí, když přiznám, že jsem se fakt modlil! „Co blbneš, proč bych to dělal? Jsem snad na hlavu?“ odpovídám a dělám, že to byl dobrý vtíp. Ostatní se taky smějí a vrací se ke svému povídání... Marka nevidím a ani vidět nechci.

Jsem doma. Sedím u počítače a snažím se utéct sám před sebou. Připadám si jako Petr. Zapřel jsem Krista. Čtu maily. Mail od pana faráře. Výzva, ať se modlíme za křesťany, které vraždí radikální muslimové. Dostanou otázku, jestli věří v Krista. Když přiznají víru, na místě jsou mrtví.

Vědí, co jim hrozí. Přesto nezapřou. Jak bych obstál já?

Bože, u těch mrtvých jsi byl skutečně jednička. Na prvním místě. Důležitější než jejich život.

Co jsem dnes riskoval já? Pár posměšků. Možná ani to ne. Třeba mám i věřící spolužáky. Třeba už stejně vědí, že ministruji. A co si pomyslí Marek?

Křesťanští mučedníci, přimluvte se za mě, abych už nikdy svou víru nezapřel!

*Štěpán Pospíšil
Časopis Tarsicius*

SVATÝ VÁCLAV

Svatý Václav se narodil asi roku 907 a zemřel 28. září 935. Byl českým knížetem a světcem, který je považován za hlavního patrona Čech a Moravy a symbol české státnosti. Je také patronem našeho farního kostela.

Byl synem knížete Vratislava a jeho manželky Drahomíry. Jeho prarodiči byli první historicky doložený kníže Bořivoj I. z rodu(z jakého rodu, zjistíte v naší tajence) a jeho žena svatá Ludmila, která sv. Václava vychovávala.

Jako kníže, přes problémy doby, ve které žil, dokázal zachovat suverenitu českého státu a založil chrám sv. Víta, hlavní kostel knížectví.

Byl zavražděn ve Staré Boleslavi, sídle svého bratra Boleslava, který díky tomu převzal vládu.

Tajenku vyluštíte tak, že když doplníte do políček správné výrazy, každé písmenko má číslo a podle toho čísla písmenka vepíšete do tajenky.

část věty

--	--	--	--	--	--

9 4 6 10 6

místa, kde se těží kámen

--	--	--	--

4 6 5 11

spor

--	--	--

7 8 2

protivníci

--	--	--	--

9 6 1 3

tajenka

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

7 8 2 5 11 9 4 6 10 1

Hudba v chrámu svatého Václava

v Dolních Bojanovicích o hodech v neděli 27. září 2015

O letošní hodové neděli 27. září 2015 při slavnostní mši svaté v 10 hodin zazní jako již mnohokrát v minulosti „**Missa in honorem Sancti Venceslai**“ **Václava Kafky**. Toto dnes již osvědčené a významné dílo bylo v roce 1966 zkomponováno přímo pro náš Svatováclavský sbor a orchestr a v témže roce o hodech premiérováno pod taktovkou p. uč. P. Janečka, k varhanům tehdy zasedl přímo autor. Příští rok tedy tato mše oslaví přesné půlstoletí své existence.

Václav Kafka (1921-1978) od roku 1950, kdy začal vyučovat v hudební škole v Hodoníně, navázal prostřednictvím p. uč. Janečka a později i pátera Humpolce

spolupráci s naším chrámovým souborem. Příčiněním těchto tří jmenovaných osob byly v roce 1963 pořízeny na kůru nové varhany, které slouží dodnes a vyvrcholením Kafkovy spolupráce vznikla v r. 1966 jeho slavnostní Svatováclavská mše. Hned v úvodu Kyrie je citována melodie Svatováclavského chorálu a celé dílo má velmi dramatický spád vhodně přizpůsobený latinskému mešnímu textu.

V sólových partech mše se představí naši osvědčení sólisté Josefa Ducháčková, Dita Bílíková, Vojtěch Račický a Ing. Jiří Podešva, u varhan Mgr. Jarmila Babáčková (Hunčová) a vše pod taktovkou BcA. Lucie Škrhánkové.

MgA. Karel Bohún

Průvod krojovaných s novoknězem

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 800 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice